

N.Y.C. TIME
זמן הדלקת נרות - 5:22
סוף זמני ק"ש - 8:47
9:23 -
סוף זמן תפלה - 10:18
דף היומי לש"ק: ב"ק קי"ד

בס"ד, עש"ק פ' תצוה - שושן פורים קטן - שנת תשפ"ד לפ"ק

פרשת תצוה

שכתוב: "אם שמוע" - בישן, "תשמע" - בחדש (עיין ברכות מ.).

וכן מצינו ענין ההתחדשות אצל הקטורת, כדאיא בגמ' (יומא כו.) שהיו מכריזים: חדשים לקטורת בואו והפיסו. ופירש"י: כך היו מכריזין קול בעזרה, כלומר, מי שלא זכה לקטורת מימיו [בואו והפיסו]. ובגמ' מובא: תנא, מעולם לא שנה אדם בה [ר"ל, שלא הקטיר את הקטורת פעם שניה]. מאי טעמא וכו' מפני שמעשרת.

נמצא שכן כהן שהקטיר את הקטורת, עשה כן רק פעם אחת בחייו. ומובן מאליו כמה התלהבות היתה לכהן בשעה שהקטיר את הקטורת.

בסיום ברכת יעקב לאפרים ומנשה אמר: "וידגו לרוב בקרב הארץ" (בראשית מח:טז). ואיתא במדרש (בר פצ"ז:ג): מה דגים הללו גדלין במים, כיון שיורדת טיפה אחת מלמעלה מקבלין אותה בצמאון כמי שלא טעמו טעם מים מימיהון, כך הן ישראל גדלין במים בתורה, כיון שהן שומעין דבר חדש מן התורה הן מקבלין אותו בצמאון כמי שלא טעמו דבר תורה מימיהון, ע"כ.

דוגמא להתפעלות גדולה אפילו על חידוש קטן מצינו בדברי רבי שלמה אלקבץ בספר מנות הלוי על מגילת אסתר (ג:ג), שכתב: ומצאתי כתוב "כי כן צוה לו המלך" - לא היתה שרותו של המן אלא ע' יום - מנין 'כן', עד כאן. ופרפרת נאה הוא, עכ"ל.

ובאמת קטרוג המן על בני ישראל היתה שחסרה להם התחדשות בעבודת ה', כמו שדרשו חז"ל (מגילה יג:ג) שליכא דידע לישנא בישא [לשון הרע] כהמן [אמר:] "ישנו עם אחד" (אסתר ג:ח) - ישנו מן המצוות.

אמנם, לאחר נס פורים נאמר: "קימו וקבלו היהודים" (ט:כז), ודרשו חז"ל (שבת פח:): הדר קבלוה בימי אחשוורוש, דהיינו שקיבלו את התורה מחדש מרצונם הטוב בלי כפייה.

וזהו ברכתי לחתן הבר מצוה: יהי רצון שהתחדשות וההתלהבות שאתה מרגיש עכשיו בהגיעך לגיל המצוות תשארגנה עמך כל ימי חייך, ותזכה לחדש חידושי תורה ותמיד תעבוד את ה' מתוך התלהבות ורעננות, ותזכה לחיים ארוכים ופוריים, ויקויים בך "עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו" (תהלים צב:טו).

"ששה משמותם על האבן האחת ואת שמות הששה הנותרים על האבן השנית כתולדותם" (כח:י). בספר ושלל לא יחסר איתא: ביאור נחמד כתב הג"ר יצחק יהודה טרונוק, אב"ד קוטנא: ידוע שיטת הרשב"א שלשון 'נותר' אינו שייך אלא כאשר החלק שנשאר הוא פחות ממצחית

"להעלות נר תמיד" (כו:כ). ופירש"י: שתהא שלהבת עולה מאליה. והנה, בפ' בהעלותך פירש"י: בהעלותך את הנרות - שהיתה מעלה לפני המנורה שעליה עומד כהן ומטיב. ויש להבין, למה אין רש"י מביא את הפירוש של בהעלותך כאן?

בספר ילקוט ופירושים דברי תורה מהרב שמואל יפה (תלמיד ישיבת סלובודקה דליטא) מובא מהג"ר נפתלי הירץ ז"ל: כתוב בספרים שפרשת בהעלותך נאמרה אל הכהנים לדורות. אבל כאן - ויקחו אליך נאמר למשה שהי' משמש בשבעת ימי המילואים ככהן גדול. ועל משה נאמר (אבות דר' נתן פרק ט') שהיתה קומתו עשר אמות, שהי' גבוה יותר מן המנורה שהיתה רק שלש אמות, ולא הי' צריך לעלות במעלה. ולכן לא צריך לדרוש כאן הדרשה של פרשת בהעלותך.

"להעלות נר תמיד" (כו:כ) [לכבוד בר מצוה]. בסוף אורח חיים (סי' תרצ"ו) בנוגע לחגיגת פורים קטן, מסיים הרמ"א: וטוב לב משתה תמיד.

וכותב החיד"א בברכי יוסף (שם סק"ב): מור"ם [הרמ"א] ז"ל בחכמה יסד אר"ש חתימה [לשלחן ערוך או"ח] מעין פתיחה - שני תמידין כסדרן. כי הוא פתח בריש הגהותיו (סי' א' סע' א') "שויתי ה' לנגדי תמיד", וחתם 'וטוב לב משתה תמיד'.

חשיבות ההתמדה היא לימוד יפה לבר מצוה. גם פרשת תצוה יש בה שני 'תמידיים' - אחד בתחילתה ואחד בסופה. כיצד?

בפסוק הראשון של פ' תצוה כתוב: "להעלות נר תמיד". ועיין ברמב"ן שכתב בשם הספרי ד'תמיד' קאי על הנר המערבי, שיהא דולק תדיר. בסוף הפרשה בנוגע למזבח הקטורת כתוב: "ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטינה קטורת תמיד לפני ה' לדורותיכם" (ח:ל).

הלימוד מנר המערבי ומן הקטורת הוא, די ש להרגיש את האש ואת ההתלהבות של תורה ומצוות תמיד.

יש מפרשים בדרך דרוש את דברי רש"י על הפסוק בריש פ' בהעלותך "ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרותיה כאשר צוה ה' את משה" (במדבר ח:ג), ופירש"י: "ויעש כן אהרן" - להגיד שבחו של אהרן שלא שינה.

ועיין בשפת אמת (פ' בהעלותך שנת תרל"ה) שכתב: יש לפרש כי עשה מעשה המצוה כל ימי חייו בכוונה ורצון אחד. כי דרך כל אדם, שבהתחלה מתעורר לטוב, אח"כ נשכח ממנו וצריך לחפש התעוררות באופן אחר תמיד. והאמת כי ההתפעלות הראשון הוא המובהר. לזאת נאמר על אהרן שלא שינה, וממילא בא לו תמיד השגות חדשות, כמו

השלם כולו. ולדבריו יש לתמוה איך הפסוק אומר "ואת שמות הששה הנותרים", והלאו היו ששה מכאן וששה מכאן, ואותו מספר השמות באבן האחת יש באבן השניה, ולשיטת הרשב"א אין הם ראויים לתואר 'נותרים', שהרי אינם המיעוט אלא מחצית בדיוק?

אולם יש ליישב, שמכיון שהששה הראשונים היו האחים הגדולים, על כן לפי ערכם נחשב הדבר שהששה שלא נכללו באבן האחת ונותרו לאבן השניה - הם המיעוט, וממילא שייך בהם לשון 'הנותרים'.

והפסוק עצמו רומז לכך: 'ואת שמות הששה הנותרים' - וקשה, איך אמר 'הנותרים', והלאו הם שוים במספרם לראשונים? אלא, ממשיך הפסוק: 'כתולדותם', ומכיון שנמנו כסדר תולדותם, הרי האחרונים הם המיעוט מבחינת ערכם, אף כי לא במספרם, ועל כן שייך בהם לשון 'הנותרים'.

"והי' פי ראשו בתוכו וגו' כפי תחרא" (כח:לב). ופירש"י: למדנו שהשירונים שלהם פיהם כפול. בספר ליקוטי חבר בן חיים (מתלמיד החתם סופר זצ"ל) איתא: ימים הרבה השתוממתי על דברי רש"י אלו, וכי מה תועלת לנו בידיעה זאת.

ועלה [בלבין] על דרך שדרשו רז"ל פ"ק הב"ב (ט: עה"פ "וילבש צדקה כשריון" (ישעי' נט:זי)), מה שריון זה - כל קליפה וקליפה מצטרפת לשריון גדול, אף צדקה - כל פרוטה ופרוטה מצטרפת לחשבון גדול. ועל דרך זה מפרש רש"י ג"כ, דהקיש הנביא לצדקה כשריון, מה שריון זה פיו כפול לגויה, כך הצדקה אינה מתקבלת א"כ נעשית בסתר, כדכתיב 'מתן בסתר יכפה אף' (משלי כא:יד).

לפורים קטן

בספר דרושי וחיידושי רבי עקיבא איגר עה"ת איתא: הרמ"א בסיום השו"ע (חאו"ח סי' תרצ"ז) כתב: י"א שחייב להרבות במשתה ושמחה ב"ד שבאדר ראשון, ואין נוהגין כן, מ"מ ירבה קצת בסעודה כדי לצאת ידי המחמירים, וטוב לב משתה תמיד.

ויש לדייק במה שסיים בפסוק "וטוב לב משתה תמיד". ונ"ל ע"פ דברי התוס' (מגילה ו: ד"ה ור"א) שכתבו דמשמעות המשנה הוא דגם באדר ראשון חייבים להרבות במשתה ושמחה, מדקאמר 'אין בין אדר הראשון לאדר השני אלא מקרא מגילה ומתנות עניים' - מכלל דלענין משתה ושמחה זה וזה שוין. ורק שמהגמרא לא משמע כן [מדאמרינן בגמ' 'הא לענין הספד ותענית זה וזה שוין' - מכלל דשמחה ומשתה ליכא, דע"כ לא תליא הא בהא, דאי תליא הא בהא, לאשמעינן דמשתה ושמחה נהגו בהו וממילא נאסר בהספד].

והנה ידוע מה שאמרו חז"ל (סנהדרין ק: עה"פ "כל ימי עני רעים" (משלי טו:טו) - אלו בעלי תלמוד, ו"טוב לב משתה תמיד" (שם) - אלו בעלי משנה. ועל כן אתי שפיר מה שכתב הרמ"א שיש להרבות במשתה ושמחה גם באדר הראשון כדמשמע מהמשנה, וע"ז שייך לומר "וטוב לב משתה תמיד" שהם בעלי משנה.

במקורות וציונים (שם אות מ"ו) מובא: מכת"י הג"ר יעקב ריינאוויץ, חד מבי"ד דהגר"נ אדלער (בעל ה'נתינה לגר') מלונדון, שהוא שמע כן מהגר"נ בשם רבינו. והגר"י הנ"ל העיר בסופו: 'ולענ"ד נראה שזה כוונת הט"ז'. וז"ל הט"ז (סק"ב): בהג"ה תשב"ץ (סי' קע"ח)

כתב דיש להרבות, ורבינו יחיאל מפרי"ש רגיל להרבות ולהזמין בני אדם כמשמעות לשון המשנה 'אין בין אדר וכו', ושפיר מסיים רמ"א 'וטוב לב משתה תמיד'.

בענין תיקון הפתילה לנרות שבת ע"י הבעל

פרשתנו פותחת במצות הכהנים לערוך הנרות במקדש. בשאלות דרב אחאי גאון על פ' תצוה (שאלתא ס"ד) איתא: דמחייבין דבית ישראל לאדלוקי שרגא ליקרא דשבתא [מחוייבים בני ישראל להדליק נרות לכבוד שבת], וכו' "ותזנח משלום נפשי נשיתי טובה" (איכה ג:זי), אמר רבי ירמיה, זו הדלקת הנר. אמר רב חנין בר רב חסדא וכו' הדלקת נר בשבת חובה וכו', עכ"ל.

ועיין בבעל הטורים (ריש פ' תצוה) שכתב: 'תצוה' בגימטריא נשים צוה' - רמז להדלקת הנר לנשים חובה בשבת.

בפ' במה מדליקין (שבת כח:): תנן: פתילת הבגד שקפלה [פירש"י: כמו שגודלין פתילות] ולא הבהבה [על השלהבת כדי שתהא מחורכת ותדליק יפה], רבי אליעזר אומר טמאה היא [מקבלת טומאה] ואין מדליקין בה, רבי עקיבא אומר: טהורה היא ומדליקין בה. ובגמ' (כט:). איתא: רבא אמר, היינו טעמא דרבי אליעזר, לפי שאין מדליקין בפתילה שאינה מחורכת וכו'. ופירש"י טעמא דר"א - בהדלקה, משום דאין מדליקין בו שאין דולקין יפה.

ובתוס' (ד"ה רבא אמר) איתא: ונראה לי דבחנם נהגו אנשים להדליק הפתילה ולכבותה כדי שתהא מהובהבת, דהא אין הלכה כרבי אליעזר, דשמותי הוא. ועוד אמרינן לקמן וכו' משמע דיכול להדליק אע"פ שאינה מהובהבת.

ועיין ברא"ש (פ"ב אות י"ח) שכתב: ונוהגות הנשים להדליק הפתילה ולכבותה כדי שתהא מהובהבת ויאחו בה האור היטב, ומנהג יפה הוא. ומיהו, הלכה כרבי עקיבא דמדליקין אע"פ שאינה מחורכת.

בשו"ע (או"ח סי' רס"ד סע' ט') איתא: אין צריך להבהב הפתילה [פי' ענין הבהב יפול על דבר שאינו נשרף לגמרי, וגם לא קיים לגמרי. "אל תאכלו ממנו נא" (שמות יב:ט), תרגום יונתן 'מהבהב'].

ומוס'ף הרמ"א: ומ"מ נהגו להדליק הפתילה ולכבותה כדי שתהיה מחורכת ותאחו בה האור יפה.

לעיל בשו"ע (סי' רס"ג סע' ב-ג') איתא: אחד האנשים ואחד הנשים, חייבים להיות בבתיהם נר דלוק בשבת וכו' הנשים מוזהרות בו יותר, מפני שמצויות בבית ועוסקות בצרכי הבית וכו'.

במג"א (סק"ז) איתא: ועוד, מפני שהאשה כבתה נרו של עולם (ירושלמי שבת פ"ב ה"י). ומסביר המחצית השקל: שהחטיאה את אדם הראשון, והחשיכה נשמתו הקרויה 'נר', כמו שנאמר (משלי כ:כז) "נר ה' נשמת אדם". ונשמתו היתה נרו של עולם, כי כל הנשמות היו תלויות באיפתו [בעיקרו (עיין ש"ר פ"מ ג'): של אדם הראשון, עכ"ל].

ומסיים הרמ"א: ומכל מקום האיש יתקן הנרות (כתבים [מסידור הארז"ל של הרה"ק רבי שבתי ז"ל]).

ועיין בס' הוגי שעשועות (בראשית, עמ' י"ז) שמשום שאמר אדם לחוה

"ולא תגעו בו" (בראשית ג:ג), ולא אמר לה שזה סייג, יצא שהנחש הי' יכול לפתות את חוה לאכול מעץ הדעת ולגרום מיתה וכיבוי נרו של עולם. ולכן, כיון שאדם סייע לחטא עץ הדעת, לכן יש לו לאיש לסייע לאשתו ולתקן נרות של שבת.

על המשנה בפ' במה מדליקין (שבת פ"ב מ"ז): על שלש עבירות נשים מתות בשעת לידתן, על שאינן זהירות בנדה, בחלה ובהדלקת הנר, איתא בתוס' רעק"א: ובהדלקת הנר - הא דלא תני סתם 'ובנר' כמו דתני 'ובחלה' ולא תני 'ובהפרשת חלה' [היינו משום ש]התנא רצה לרמוז למה דאיתא בתיקוני זוהר שבעל הבית יתקן את הנרות ואשה תדליק. משום הכי תני 'ובהדלקת הנר', לומר דתיקון לאו עלה רמי.

בספר לקראת שבת (ח"א פ"ג הערה 65) איתא: הנה בטור כתב דנהגו 'הנשים' להבהב, אבל התוס' כתבו דבחנם נהגו 'האנשים', דמשמע שהמנהג הי' שהאנשים היו מתקנים הנר לנשותיהם, ובכלל זה גם הבהוב. גם הרמ"א שהעתיק לשון הטור השמיט מלת 'הנשים'. וכן הוא לדעת האריז"ל, שגם הבהוב יקפיד הבעל לעשות, שהוא בכלל תיקון הנר. וכן הביא המ"ב (סי' רס"ד סק"ח) בשם המג"א שזה יעשה הבעל, ויהי' תועלת שלא תשהה האשה בהדלקתה בהגיע זמנה.

שוב כותב בעל לקראת שבת: ואומרים בשם החזו"א דנרות שלנו שדולקים יפה אין צריך הבהוב, ויש שכתבו שגם בנרות שלנו צריכים הבהוב, וכ"כ במנחת דוד (סי' ס"ג).

ועיין בשו"ת משנת יוסף (ח"ו סי' נ"ז) שכותב: והבאת בשם מרן החזו"ן איש ז"ל מספר לקראת שבת (דיני ומנהגי ערב וליל שבת, פ"ג סוף הערה 65) דנרות שלנו [של פאראפיין] שדולקות יפה א"צ הבהוב, אף להרמ"א הנ"ל [שתיאחז האור יפה]. ויותר מזה כתב המועדים וזמנים (ח"ו סי' צ"א במוסגר) דלהמנהג שהבעל מהבהב, א"כ כשהאשה מדלקת, נר שרוף היא מדלקת, ואין היא מקיימת המצוה בהידור, שמדליקה פתילה שכבר שרוף. ולפי דבריו לא יעשה הבהוב, אלא שאר ההכנות להדלקת נרות, ודבריו דברי טעם הן [בפרט שכאשר מכבים את הנרות עולה מהם עשן]. אבל המנהג בתפוצות ישראל שגם נרות פאראפיין מהבהב הבעל. וזכורני בילדותי שכן נהג אבי מורי זללה"ה, וזה ע"פ אבותיו, וכמ"ש המג"א (סי' רס"ד סקט"ו) שאף בנר הכרוך מהבהבים [והיינו נרות שלנו, שהשעוה או פאראפיין וכדומה כרוכים סביב לפתילה].

ועיין בספר ההלכה במשפחה (פ"ח סע' ג', מקורות מס' 10) מאת הג"ר משה שטרנבוך שליט"א שהביא בשם החזו"א, וז"ל: בנרות שלנו אין צורך בזה [להדליק הפתילה ולכבותה], ואדרבה, הנר נאה יותר כשעדיין לא נשרף.

ולפי החזו"א מי שנוהג בשני מיני נרות, מהם של שמן ומהם נרות פאראפיין וכדומה, את נרות השמן יבהב פתילותיהן, ושל הנרות הרגילות לא יבהב.

שוב איתא בספר הנ"ל: עכ"פ שאלתך היא בנרות שמן, שלכולי עלמא מהבהבים, כשהאיש לבדו, אם יבהב לעצמו את הפתילות, דלכאורה לא שייך הטעם הא' הנ"ל [שיהא לו חלק במצוה], דבלא"ה יש לו לבדו כל המצוה. ואולי שייך רק הטעם הב' [שבשעת ההדלקה תיאחז האור יפה].

נלע"ד שגם לטעם הא' שייך לאיש להבהב את הפתילות שהוא הולך להדליק, דיש במצות נר שבת ב' חלקים - ההכנה וההדלקה, ובזה מתחלקים האיש והאשה. והכל נכלל בהכנה - שהיו פטומות נקיות ומבריקות (shiny), והנחתם על השלחן, והכנת השמן והפתילות, וגם ההבהוב כדי שידלק מיד ממש ולא יהי' צורך לשהות בהדלקה - דהיינו שמצות ההכנה היא מההתחלה עד גמר ההבהוב. וזה גם לאיש, בין שהאשה מדליקה, ובין שהוא בעצמו מדליק. כי כאשר עוסק במצות הכנת הנרות הרי זה כולל את ההבהוב, ואח"כ כשמדליק יקיים מצות ההדלקה. [אא"כ כבר מאוחר, ואין פנאי להבהב ולכבות, ושוב להדליק].

ועיין בספר הדלקת נרות שבת (עמ' י"ט) שכותב מספר אמרי יושר (חלק פסקים ודברים ממרן החזו"א סע' י"ד) בשם החזו"א שהנרות שלנו דולקים יפה וא"צ להדליקם ולכבותם קודם ההדלקה. ועיי"ש מש"כ מהמועדים וזמנים. וכותב: ולפ"ז יוצא שהכנת הבעל [בנרות של שעוה] היא: הדבקות הנרות בפטומים. ושוב מביא מהמ"ב שיש להדליק הפתילה ולכבותה כדי שתהי' מחורכת ויאחז בה האור יפה. ועוד כותב שאמר לו הג"ר בנימין זילבר זצ"ל: קצת תימה שיהי' מחלוקת במציאות, ואין לדיין אלא מה שענינו רואות שמועיל ההבהוב גם בנרות של זמננו. אבל יש להוסיף מה שכתבתי בברית עולם (עמ' ח' סע' י') ואין להקפיד על האשה אם היא מסרבת לזה מפני שהיא טוענת שבוה יחסר מעלת נר שלם.

לז"נ מורי ורבי הגאון הרב אברהם יעקב בן הרב מאיר הכהן פאם זצ"ל - נפ' כ"ח מנחם אב תשס"א
לז"נ ר' בנימין בן הרב ר' מרדכי ז"ל שור
לז"נ מרת עטא שרה בת ר' בנימין ע"ה - נפ' כ"ג אדר א' תשס"ח

PARSHAS TETZAVEH
© COPYRIGHT 2024
BY RABBI MATIS BLUM Z"L

נדב בן דבורה לרפ"ש

רוחמה ליבא בת רבקה לרפ"ש
פעסא רחל בת דבורה לרפ"ש
צביה חיה בת לאה ברעניא לרפ"ש

“שמן זית זך כתית למאור” (כו:כ)

“Clear olive oil, crushed for illumination.”

The *Shoshanas Yaakov*, quoting the Tanna D'Vei Eliyahu (18), says that children are compared to olives [“Your sons shall be as young olive trees around your table” (Tehillim 128:3)]. Just as a great amount of effort must be exerted in pressing the olives so that they will produce oil suitable for illumination, so, too, parents must expend a tremendous amount of time, strength and energy to teach and guide them, so that they will be able to illuminate the world with Torah.

“להעלות נר תמיד” (כו:כ)

“To raise an eternal flame.”

Hagaon Rav Shimshon Rafael Hirsch, Z'T'L, explained that the goal of every Rebbi must be to imbue his students with a love of Torah and to give them the capability of being able to study on their own. He must ignite their flame which will burn eternally on its own.

“ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתי רוח חכמה” (כח:ג)

“And you shall speak to all of those who are wise of heart whom I filled with a spirit of wisdom.”

Chazal say (Brachos 55a) that Hashem only gives wisdom to a wise person.

The obvious question is: How did the person become wise in the first place?

Hagaon Rav Chaim Volozhin, Z'T'L, explains in his Sefer, *Nefesh Hachaim*, that since Shlomo says: “The beginning of wisdom is fear of Hashem”, we can surmise that fear of Hashem is the quality needed to become wise. However, fear of Hashem is something which a person must acquire on his own initiative; it is not in “the hands of Heaven” to give it to him. Thus, once a person acquires *Yiras Shomayim*, then Hashem gives him wisdom.

According to this, when Chazal say that Hashem gives wisdom only to a wise person, they are referring to a person who is G-d-fearing, for this quality is the first step towards wisdom.

HALACHIC DISCUSSIONS

(not to be relied upon for Halacha L'Ma'aseh)

A woman who is accustomed to light a certain number of candles when she is at home should always attempt to light that number and not less (Pri Megodim O.C. 263, Eishel Avrohom 3). If for whatever reason, she wants to light more candles, she should specify that she is doing so *B'li Neder*.

The Sefer Halichos Bas Yisroel (pg. 202) questions whether a woman who generally lights candles of a certain length [eg. that burn for two hours] who finds longer candles [eg. that burn for four hours] should specify that when she is lighting the longer candles she is doing so *Bli Neder*.

He cites Hagaon Rav Chaim Pinchas Scheinberg Z'T'L' who ruled that it is preferable to do so *Bli Neder*. However, if the only candles available are longer than what she is accustomed to lighting, or if she is in someone else's house and that is all that they have, it is not necessary to specify that she is lighting the longer candles *Bli Neder*.

QUESTIONS OF THE WEEK

- 1) Which was longer - the *Mitznefes* [hat] or the *Avneit* [belt] of the Kohain?
- 2) What happened to the clothes of a Kohain Hedyot that became worn out? Was the same true with the clothes of a Kohain Godol?
- 3) If a person who is imprisoned is allowed to leave prison for one day, which day should he choose - the day of Parshas Zachor, Purim, Yom Kippur, or the first day possible?
- 4) Which liquid floats on top of oil?
- 5) Is it permissible to Daven with gloves on?
- 6) Which infamous group of people was selected by means of the *Choshen*?
- 7) Were Kohanim obligated to wear Tefillin when they were performing the Avoda in the Beis Hamikdash?
- 8) Other than the names of the Shevatim and the names of the Avos, what else was written on the stones of the *Choshen*?

- 9) Which type of Menorah in the Beis Hamikdash was made without *Gevi'im*, *Kaftorim* and *Perochim*?
- 10) What Halacha that pertains to Tefillin is learned from the *Tzitz*?
- 11) How many *Kusanos* did each Kohein have?
- 12) Does the prohibition of tearing apply to only the *Me'il*, or to all of the *Bigdei Kehuna*?
- 13) Which Minhag that pertains to Bris Milah is learned from the first word in Parshas Tetzaveh?

ANSWERS

- 1) The *Mitznefes* was 16 Amos long. The *Avneit* was 32 Amos long (Rambam Hil. Klei Hamikdash 8:19).
- 2) The worn clothes of a Kohain Hedyot were made into wicks for the Menorah. Those of a Kohain Godol were buried (ibid. 8:5, also see Mishneh L'melech).
- 3) According to the Radvaz (IV:13), if a person is given an opportunity to leave prison for one day, he should choose the first day possible in which he will be able to perform a Mitzva which he wouldn't have been able to fulfill in prison (see Mishna Berura 90:28). The Chacham Tzvi (106) questions the decision of the Radvaz.
- 4) Alcohol floats on top of oil. See the Halachic ramifications of this in the Machtzis Hashekel (Orach Chaim 272:6).
- 5) It is preferable not to wear gloves while Davening (Mishna Berura 91:5) unless it is very cold (Beis Boruch on Chayei Adam 22:62).
- 6) The Meraglim (Ba'al Haturim 28:12).
- 7) The Kohanim were permitted - but not required - to wear the Tefilla Shel Rosh while they were performing the Avoda (see Minchas Chinuch 99:16).
- 8) According to the Bavli (Yoma 73b): "Shivtei Yeshurun". According to the Yerushalmi: "Shivtei Yisroel". The Rambam (Hilchos Klei Hamikdash 9:7) writes: "Shivtei Kah". The Kessef Mishna notes that

the Rambam differs from both the Bavli and Yerushalmi.

- 9) One that is not made of gold (Rambam, Hil. Beis Habechira 3:4).
- 10) That it is forbidden to have *Hesech Hada'as* [to remove one's thoughts] while wearing them (see Yoma 7b).
- 11) There are two opinions mentioned in the Yerushalmi (Yoma 3:6): either one or two.
- 12) All *Bigdei Kehuna*. The Minchas Chinuch (101) cites a view that it is forbidden to tear the *Me'il* under any circumstances, while the prohibition of tearing the other *Bigdei Kehuna* applies only if it is done in a destructive manner.
- 13) The Minhag of lighting candles in the house where the Milah will take place. The Moshav Zekeinim (27:20) writes that the source is from the first word in the Parsha: "וַיֹּאמֶר" - that deals with lighting the *Ner Ma'aravi* in the Menorah, while concerning the Mitzva of Milah it is written: "וַיֹּאמֶר אֵת בְּרִיתִי תִשְׁמֹר".

NOW AVAILABLE

The sefer *נר מתתיהו* is available for purchase:

- in seforim stores
- via shipping by emailing torahlodaas@gmail.com
- by picking up in Monsey, Queens, or Lakewood.
Please be in touch via email.

The sefer *מצא טוב* on *שמחות* and the set of Torah Lodaas volumes 1-5 are available for purchase. Email to purchase.

Due to many practical considerations, Torah Lodaas is only available through e-mail. Anyone who wishes to dedicate an issue or receive Torah Lodaas is asked to send his name and e-mail address to: TorahLodaas@gmail.com

*The material for this issue has been reprinted
from previous years*